

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: EUJUR@um.dk

EUJUR j.nr. 23/02607

16. april 2025

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslisters, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslisters.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces-skridt	Dato
C-521/21	Rzecznik Praw Obywatelskich <u>Emne:</u> Domstolens uafhængighed. <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 2 og artikel 19, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union (»TEU«) og artikel 6, stk. 1-3, TEU, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at der ikke er tale om en ret som omhandlet i EU-Domstolens praksis, såfremt denne ret er sat med bl.a. en person, der er udnævnt som dommer ved denne ret, efter en procedure, hvor: a) udnævnelsen af den person, der er udpeget som dommer af Prezydent Rzeczypospolitej Polskie (Republikken Polens præsident) blev foretaget af det nuværende Krajowa rada sadownictwa (det nationale domstols-råd), som blev udpeget i strid med den polske forfatning og polsk lovgivning, og som ikke er et uafhængigt organ og ikke omfatter repræsentanter for dommerstanden i dets sammensætning, som er udpeget uafhængigt af den udøvende og lovgivende magt, og indstillingen til embedet som dommer dermed ikke var gyldig i henhold til national ret; b) deltagerne i udpegningsproceduren ikke havde ret til at påklage afgørelsen til en ret som omhandlet i artikel 2 TEU, 19, stk. 1, TEU, og artikel 6, stk. 1-3, TEU, sammenholdt med [chartrets] artikel 47 [?] 2. Skal artikel 2 TEU og artikel 19, stk. 1, TEU, sammenholdt med chartrets artikel 47, fortolkes således, at disse bestemmelser – i en situation, hvor en ret er sat med en person,	UM JM	GA	29.04.25

	der er udpeget på de betingelser, der er beskrevet i det første spørgsmål—: a) er til hinder for anvendelse af nationale lovbestemmelser, der henviser til enekompetencen for en afdeling ved Sad Najwyzszy (øverste domstol, Polen), til at kontrollere lovligheden af udpegelsen af en sådan person til embedet som dommer, hvilken afdeling udelukkende er sammensat af personer, der er udpeget til dommerembedet på de betingelser, der er beskrevet i det første spørgsmål, og hvilke nationale lovbestemmelser samtidig kræver, at indsigelser mod udnævnelse til dommerembedet under hensyntagen til den institutionelle og systemiske kontekst ikke skal efterprøves b) kræver – for at sikre den effektive virkning af EU-retten – en sådan fortolkning af nationale lovbestemmelser, som vil gøre det muligt for en ret også ex officio at udelukke en sådan person fra at behandle sagen på grundlag af – en analog anvendelse af – bestemmelser om udelukkelse af en dommer, der er inhabil (iudex inhabilis); c) kræver, at den nationale ret, for at anvende EU-retten og opnå den effektive virkning (effet utile) heraf, skal se bort fra en dom afsagt af den nationale forfatningsdomstol, for så vidt som det i dommen fastslås, at det er uforeneligt med national ret at behandle en anmodning om udelukkelse af en dommer med den begrundelse, at udnævnelsen, som ikke opfyldte de EU-retlige krav om en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er blevet oprettet ved lov i den forstand, som omhandlet i artikel 19, stk. 1, TEU sammenholdt med chartrets artikel 47, var mangelfuld; d) kræver, at den nationale ret, for at anvende EU-retten og opnå den effektive virkning (effet utile) heraf, ser bort fra en dom afsagt af den nationale forfatningsdomstol, hvis den forhindrer fuldbyrdelse af en foreløbig forholdsregel, der er fastsat i henhold til en kendelse afsagt af EUDomstolen, som indebærer udsættelse med anvendelsen af nationale bestemmelser, der forhindrer de nationale domstole i at undersøge overholdelsen af de EU-retlige krav vedrørende en uafhængig og upartisk domstol, der forudgående er blevet oprettet ved lov i henhold til artikel 19, stk. 1, TEU sammenholdt med chartrets artikel 47.			
C-790/23	Qassioun <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 18, stk. 1, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 604/2013 af 26. juni 2013 om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet af en tredjelandsstatsborger eller en statsløs i en af medlemsstaterne, fortolkes således, at et afslag på ansøgningen som omhandlet i denne bestemmelse omfatter det tilfælde, hvor en midlertidig opholdstilladelse, der tidligere efter ansøgning er meddelt den pågældende person i Danmark, og som er baseret på et behov for beskyttelse, ikke blev forlænget, når afgørelsen om ikke at forlænge ikke blev truffet på grundlag af en ansøgning fra denne person herom, men blev truffet myndigheden af egen drift?	UM JM UIM	GA	30.04.25
C-214/23	Europa-Kommissionen mod Kongeriget Danmark <u>Kommissions påstand:</u> (1) at det fastslås, at Kongeriget Danmark har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 29 i Europa-Parlamentets	UM JM KUM	Dom	08.05.25

	og Rådets direktiv (EU) 2019/790 af 17. april 2019 om op-havsret og beslægtede rettigheder på det digitale indre mar-ked og om ændring af direktiv 96/9/EF og 2001/29/EF (EUT L 130 af 17.5.2019, s 92), ved ikke senest den 7. juni 2021 at havde vedtaget alle de love og administrative be-stemmelser, der er nødvendige for at efterkomme direktivet, eller, under alle omstæn-digheder, ved ikke at have underret-tet Kommissionen om disse love og administrative bestem-melser, (2) at Kongeriget Danmark tilpligtes at betale Kommissi-onen et fast beløb på 3 642 EUR pr. dag fra dagen efter fri-sten for gennemførelsen af Direktivet og indtil den dag, hvor traktatbruddet bringes til ophør, eller i tilfælde af, at det ikke er bragt til ophør, datoen for afsigelsen af dom i nær-værende sag, dog minimum 1 456 000 EUR, (3) at Kongeriget Danmark tilpligtes at betale Kommissi-onen tvangsbøder på 21 840 EUR pr. dag fra datoen for af-sigelsen af dom i nærværende sag, indtil Kongeriget Dan-mark har opfyldt sine forpligtelser i henhold til direktivet, samt (4) at Kongeriget Danmark pålægges at betale sagens om-kostninger.			
C-560/23	Tang <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal fristbestemmelserne i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1 og 2, fortolkes således, at fristen på seks måneder i Dublinforordningens artikel 29, stk. 1, 2. led, regnes fra den endelige, materielle afgørelse af sagen i tilfælde, hvor en prø-velsesinstans i den anmodende medlemsstat, jf. Dublinfor-ordningens artikel 27, har foretaget hjemvisning af sagen om overførsel til den kompetente myndighed i første instans, som efterføl-gende har truffet for-nyet afgørelse om over-førsel senere end seks måneder efter modtagelse af den an-svarlige medlemsstats accept, herunder når hjemvisningen er begrundet i, at den ansvarlige med-lemsstat, der oprinde-ligt har accepteret overførslen, efterfølgende har truffet beslut-ning om generelt at suspendere overførsler i med-før af Dublinforordningen, og hvor udsendelsen af den pågæl-dende udlænding er tillagt opsættende virkning?	UM JM UIM	GA	08.05.25
C-130/24	Stadt Wuppertal <u>Sagen vedrører:</u> 1. Afhænger opholdsretten i henhold til artikel 20 TEUF af, om en visumprocedure, der i henhold til lov er nød-vendig for udstedelse af en national opholdstilladelse, med rimelig-hed kan gennemføres inden for et kort tidsrum, der kan be-grænses på en hensigtsmæssig måde? 2. Opstår opholdsretten i henhold til artikel 20 TEUF i med-før af EU-retten, således at retten kun skal bekræftes af de nationale myndigheder, eller skal en sådan op-holdsret tilde-les konstitutivt af de nationale myndighe-der? 3. I tilfælde af, at opholdsretten opstår automatisk i medfør af EU-retten: På hvilket tidspunkt opstår da retten? 4. I tilfælde af, at opholdsretten skal tildeles af de natio-nale myndigheder: Fra hvilket tidspunkt skal retten da gælde med tilbagevirkende kraft?	UM JM UIM	Dom	08.05.25

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Sags-type	Pro-ces-skridt	Dato
C-453/23	Prezydent Miasta Mielca <u>Sagen vedrører:</u> 1) I lyset af artikel 107, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (konsolideret udgave: EUT C 202 af 7.6.2016, s. 47) fordrejer eller truer det med at fordreje konkurrencen, når en medlemsstat indrømmer en skattelempelse, der er rettet mod alle virksomheder, som f.eks. artikel 7, stk. 1, nr. 1, litra a), i lov af 12. januar 1991 om lokale skatter og afgifter (Dz.U. af 2019, nr. 1170, med senere ændringer), og som består i fritagelse for ejendomsskat af grunde, bygninger og anlæg, der udgør en del af jernbaneinfrastrukturen i henhold til bestemmelserne om jernbanetransport, og som stilles til rådighed for jernbanevirksomheder? 2) Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, er en virksomhed, der har nydt godt af en skattefritagelse i henhold til ovennævnte nationale bestemmelse, der er indført uden overholdelse af den krævede procedure i artikel 108, stk. 3, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (konsolideret udgave: EUT C 202 af 7.6.2016, s. 47), sammenholdt med artikel 2 i Rådets forordning (EU) 2015/1589 af 13. juli 2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (konsolideret tekst) (EØS-relevant tekst: EUT L 248 af 24.9.2015, s. 9), forpligtet til at betale den udestående skat med tillæg af renter?	EM	O-sag	Dom	29.04.25
C-386/23	Novel Nutriology <u>Sagen vedrører:</u> Må der annonceres for stoffer fra planter eller urter (»botaniske stoffer«) med sundhedsanprisninger (jf. artikel 10, stk. 1, i forordning (EF) nr. 1924/2006) eller med henvisninger til generelle, uspecifikke gavnlige virkninger, som næringsstoffet eller fødevaren har for et godt almenhelbred og velvære (jf. artikel 10, stk. 3, i forordning (EF) nr. 1924/2006), uden at disse anprisninger er tilladt i henhold til denne forordning og medtaget på listerne over anprisninger, der er tilladt i henhold til forordningens artikel 13 og 14 (jf. forordningens artikel 10, stk. 1), eller uden at disse henvisninger ledsages af en beslægtet specifik sundhedsanprisning, der er opført på de i forordningens artikel 13 eller 14 fastsatte lister (jf. forordningens artikel 10, stk. 3), når autoritetens vurdering og Kommissionens undersøgelse af opførelsen på EF-listerne i henhold til forordningens artikel 13 og 14 af de vedrørende »botaniske stoffer« anmeldte anprisninger endnu ikke er tilendebragt?	FVM	O-sag	Dom	30.04.25

C-536/23	Mutua Madrileña Automovilista <u>Sagen vedrører:</u> Skal artikel 13, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, sammenholdt med denne forordnings artikel 11, stk. 1, litra b), fortolkes således, at også en EU-medlemsstat i sin egenskab af arbejdsgiver, der har opretholdt aflønningen af en tjenestemand under dennes (midlertidige) uarbejdsdygtighed efter en trafikulykke og er indtrådt i de rettigheder, der tilkommer denne, over for et selskab, som er etableret i en anden medlemsstat, i hvilket det køretøj, der var involveret i ulykken, er ansvarsforsikret, kan anlægge sag mod forsikringsselskabet som »skadelidt« i den nævnte bestemmelses forstand ved retten på det sted, hvor den uarbejdsdygtige tjenestemand har bopæl, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg?	MEDST	O-sag	Dom	30.04.25
C-630/23	AxFina Hungary <u>Sagen vedrører:</u> 1. Er det korrekt at fortolke formuleringen »[aftalen] kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår« i artikel 6, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (herefter »direktiv 93/13«) således, at en forbrugeraftale i fremmed valuta kan opretholdes uden en kontraktbestemmelse, som vedrører omfanget af hovedydelsen i henhold til kontrakten, og hvorved forbrugeren pålægges hele kursrisikoen, henset til at mekanismen for valutaomregning er reguleret i medlemsstatens nationale ret ved bindende retsforskrifter? Er en retspraksis i en medlemsstat (på grundlag af en fortolkning af medlemsstatens nationale ret i lyset af direktivet, som overholder de fortolkningsprincipper, der er opstillet af Den Europæiske Unions Domstol), hvorefter det under hensyntagen til princippet om ugrundet berigelse a) påbydes, at de beløb, som kreditgiveren har opkrævet i henhold til det kontraktvilkår, der er blevet erklæret urimeligt, skal tilbagebetales til forbrugeren (eller opgøres til fordel for denne), men dette påbud ikke indebærer en restitutio in integrum, eftersom en speciel bestemmelse i national ret udelukker denne mulige retsvirkning af ugyldigheden, og reglerne om ugrundet berigelse heller ikke finder uafhængig anvendelse, eftersom national ret ikke fastsætter denne retsvirkning af aftalens ugyldighed, men frigør forbrugeren fra de virkninger, der er særligt ufordelagtige for vedkommende, samtidig med at lige-vægten mellem aftaleparterne genoprettes ved anvendelse af den primære retsvirkning, som medlemsstatens nationale ret fastsætter i tilfælde af ugyldighed, dvs. at aftalen erklæres gyldiggjort i den forstand, at de urimelige kontraktvilkår ikke medfører nogen forpligtelse for forbrugeren, men at de øvrige (ikke-urimelige) elementer i aftalen (herunder renter i henhold til aftalen og øvrige	JM's Formueretskontor	O-sag	Dom	30.04.25

	omkostninger) forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, og b) der, såfremt en gyldiggørelse ikke er mulig, fastsættes de retsvirkninger af ugyldigheden, at aftalen af hensyn til opgørelsen af mellemværendet erklæres gyldig, indtil der træffes afgørelse, og mellemværendet mellem parterne opgøres ved anvendelse af princippet om ugrundet berigelse, forenelig med artikel 1, stk. 2, artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13? 2. Kan det ved fastsættelsen af retsvirkningerne af en aftale, som er ugyldig af de anførte grunde, undlades at anvende en bestemmelse i medlemsstatens nationale ret, som trådte i kraft efterfølgende og fra dette tidspunkt indførte en obligatorisk omregning til forint, eftersom denne bestemmelse som følge af fastlåsnings af vekselkursen pålægger forbrugeren en vis del af kursrisikoen, på trods af at forbrugeren – på grund af det urimelige kontraktvilkår – burde være fuldstændig frigjort fra denne risiko? 3 3. Såfremt det i henhold til EU-retten ikke er muligt at fastsætte retsvirkningerne af ugyldigheden enten derved, at aftalen gyldiggøres, eller at den erklæres gyldig, hvilke retsvirkninger kan da på det tilsvarende fundament af retspraksis fastsættes contra legem uafhængigt af medlemsstatens nationale lovgivning om retsvirkningerne og alene på grundlag af EU-retten, henset til at direktiv 93/13 ikke fastsætter regler for retsvirkningerne af ugyldigheden?				
C-678/23	Spitalul Clinic de Pneumoftiziologie Iași <u>Sagen vedrører:</u> 1) Er artikel 9 og artikel 11, stk. 6, i Rådets direktiv 89/391 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet til hinder for en bindende national lovgivning og praksis, hvorefter arbejdstagerne ikke har ret til direkte at henvende sig til den kompetente myndighed med hensyn til sikkerhed og sundhed under arbejdet, såfremt de skønner, at de foranstaltninger, der er truffet, og de midler, der er stillet til rådighed af arbejdsgiveren, ikke er tilstrækkelige til at garantere sikkerheden og sundheden under arbejdet, og heller ikke kan anlægge sag ved domstolene, såfremt de skønner, at arbejdsgiveren ikke har opfyldt sine forpligtelser med hensyn til klassificering af arbejdssteder som arbejdssteder, [der udsætter arbejdstagerne for] belastende forhold, hverken for den arbejdsperiode, der allerede er gennemført, eller for den fremtidige periode af ansættelsesforholdet? 2) Har artikel 11, stk. 6, i direktiv 89/391 vertikal direkte virkning, og giver denne artikel, sammenholdt med artikel 31, stk. 1, og med bestemmelserne i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, arbejdstagerne ret til domstolsbeskyttelse i tilfælde af, at de arbejdsgivere som de lovbestemte forpligtelser påhviler, ikke opfylder disse forpligtelser?	MEDST	O-sag	GA	30.04.25

C-699/23	Caja Rural de Navarra <u>Sagen vedrører:</u> 1. Er det i strid med princippet om gennemsigtighed at opkræve et »oprettelsesgebyr« for den erhvervsdrivendes levering af ydelser, som ikke specificeres, hverken med hensyn til deres indhold eller den tid, der anvendes på dem, hvilket forhindrer forbrugeren i at efterprøve, dels om opkrævningen af gebyret er i overensstemmelse med det aftalte eller det, der fremgår af prislisten, eller i hvert fald med det, der er rimeligt henset til ydelsens art, og dels at ingen ydelser overlapper hinanden, at forbrugeren ikke betaler for ydelser, for hvilke der allerede betales gennem de ordinære renter, og at den erhvervsdrivende ikke på ny opkræver betaling for en anden ydelse? 2. Er det i strid med princippet om gennemsigtighed, at den erhvervsdrivende ved markedsføringen af den rentesats, vedkommende tilbyder i forbindelse med lån med pant i fast ejendom til forbrugere, ikke også oplyser det »oprettelsesgebyr«, som obligatorisk skal betales på tidspunktet for den markedsførte aftales indgåelse, navnlig når dette gebyr udgør en kendt, på forhånd fastlagt og fast procentdel af lånebeløbet, uanset hvad dette beløb måtte være? 3. Såfremt undersøgelserne i forbindelse med ansøgningen og administrationen i denne forbindelse og indsamlingen og analysen af oplysningerne om ansøgerens kreditværdighed og evne til at betale af på lånet i hele dets løbetid samt vurderingen af den forelagte sikkerhed er blandt de ydelser, for hvilke der betales med oprettelsesgebyret, når låneansøgningen godkendes og låneaftalen indgås, og såfremt der ikke skal betales for disse ydelser, hvis låneansøgningen afvises, er der da tale om ydelser, der indgår i bankvirksomhed, og som udgør en del af sikkerhedsproceduren i denne forbindelse, og skal udgifter hertil bæres af pengeinstituttet som omhandlet i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/17/EU om forbruger kreditaftaler i forbindelse med fast ejendom til beboelse? 4. Såfremt oprettelsesgebyret udgør en godtgørelse for ydelser, som ikke vedrører den långivende enheds egen virksomhed, og derfor betales ud over de ordinære renter, skal dette pengeinstitut da ikke udstede en tilhørende faktura til forbrugeren med udspecificering og angivelse af moms for hver af de leverede ydelser? 5. Er det i strid med princippet om gennemsigtighed, at den erhvervsdrivende, som kræver betaling af et oprettelsesgebyr som pris for en række helt konkrete ydelser, ikke forud for aftalens indgåelse stiller en prisliste med angivelse af timeprisen for hver af disse ydelser til rådighed for forbrugeren, således at denne dels på forhånd ved, hvad låneaftalens endelige pris vil være, og dels kan sammenligne prisen for disse ydelser med de priser, der tilbydes af andre erhvervsdrivende? 6. Er det i overensstemmelse med princippet om gennemsigtighed, at den erhvervsdrivende opkræver betaling for en række helt konkrete ydelser, som er nødvendige for indgåelsen af den påtænkte aftale mellem	EM SKM JM	O-sag	Dom	30.04.25
----------	--	-----------------	-------	-----	----------

	parterne, ved at udregne en procentdel af det totale lånebeløb, således at identiske ydelser, som er leveret af det samme antal personer og i lige lang tid, faktureres som »oprettelsesgebyr« til forskellige beløb afhængigt af lånebeløbet i det enkelte tilfælde? 7. Er artikel 4, stk. 2, i direktiv 93/13/EØF til hinder for en kontrol af gen-nemsigtigheden, som indebærer, at kontraktvilkåret om oprettelsesgebyret anses for urimeligt, hvis gebyret overstiger et konkret beløb, som fastsættes på baggrund af en statistik hentet på internettet over priserne på sådanne geby-rer? 8. Er artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF til hinder for en national retspraksis, hvorefter spørgsmålet om, hvorvidt oprettelsesgebyret er uforholdsmæssigt, afgøres på baggrund af de beløb, der ifølge statistikkerne blev opkrævet i oprettelsesgebyr i Spanien på det pågældende tidspunkt, idet disse oprettelsesgebyrer blev opkrævet på et tidspunkt, hvor kontraktvilkår, som indeholdt et sådant oprettelsesgebyr, ikke var undergivet en prøvelse af deres rimelighed? 9. Er det i strid med effektivitetsprincippet, at den erhvervsdrivende i aftaler indgået før gennemførelsen af direktiv 2014/17/EU i Spaniens interne rets-orden opkræver et oprettelsesgebyr som betaling for undersøgelsen af den potentielle låntagers kreditværdighed og transaktionens levedygtighed, når sådanne undersøgelser efter gennemførelsen af det nævnte direktiv ikke længere kan medføre omkostninger for den potentielle låntager? 10. Skal artikel 3, stk. 1, i direktiv 93/13/EØF fortolkes således, at denne bestemmelse er til hinder for en national retspraksis såsom den, der er udviklet af Tribunal Supremo (øverste domstol) i sag STS 816/2023 af 29. maj 2023, hvorefter prøvelsen af rimeligheden af kontraktvilkåret om »oprettelsesgeby-ret« ikke kræver, at dette vilkår konkretiserer, hvilke ydelser der betales for ved oprettelsesgebyret, eller hvilken pris de faktureres til, og at denne urimelig-hedskontrol er begrænset til en efterprøvning af, om det pågældende kontraktvilkår tydeligt angiver det beløb, som forbrugeren skal betale, og om dette beløb ikke overstiger den fastsatte proportionalitetstærskel?				
C-80/24	Zwrotybankowe.pl <u>Sagen vedrører:</u> a. Skal artikel 22, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (EUT L af 2008, nr. 133, s. 66) fortolkes således, at denne be-stemmelse er til hinder for en national lovgivning, der giver en forbruger mulighed for at overdrage de rettigheder, den pågældende er blevet tildelt ved nationale bestemmelser, der gennemfører direktivet, til en tredjemand, der ikke er en forbruger? b. Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler ([udelades] EUT L af 1993, nr. 95, s. 29) fortolkes således, at rettens forpligtelse til ex officio at undersøge, om et kontraktvilkår er	JM's Formue- retskontor	O-sag	GA	30.04.25

	urimeligt, også gælder for et vilkår i en aftale om overdragelse af krav, der er indgået mellem en forbruger og en tredjemand, når denne aftale påberåbes af den pågældende tredjemand i en retssag som grundlag for dennes søgsmålskompetence i en sag mod den erhvervsdrivende, som er forbrugerens oprindelige medkontrahent?				
C-197/24	Šiparský <u>Sagen vedrører:</u> 1) Skal artikel 1, stk. 2, sammenholdt med artikel 2, nr. 1) og 3), samt artikel 6, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/7/EU af 16. februar 2011 om bekæmpelse af forsinkelser i betalinger i handelstransaktioner i den gældende udgave fortolkes således, at (i) begrebet en »virksomhed« også omfatter en fysisk person, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede, benytter advokattjenester til at oprette et handelsselskab, hvor den pågældende skal være medlem af bestyrelsen samt være en af de to stiftere og partnere, og (ii) begrebet en »handelstransaktion« omfatter en transaktion, der i en situation som den i hovedsagen omhandlede, fører til, at advokaten yder tjenester til denne person med henblik på stiftelse af et handelsselskab? 2) Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, skal begrebet »forbruger« i artikel 2, litra b), i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler som ændret, sammenholdt med artikel 8 i dette direktiv fortolkes således, at dette begreb, i en situation som den i hovedsagen omhandlede, også omfatter en fysisk person, over for hvem der gøres krav gældende i henhold til en aftale om levering af juridiske tjenesteydelser, hvis genstanden for denne aftale var tjenesteydelser med henblik på oprettelse af et handelsselskab, og sagsøgte skulle være medlem af bestyrelsen samt være en af de to stiftere og partnere i dette selskab?	ERST	O-sag	GA	30.04.25
C-282/24	Polismyndigheten <u>Sagen vedrører:</u> Kan en ændring af vederlagsmodellen i en rammeaftale, der oprindeligt blev udbudt på baggrund af tildelingskriteriet laveste tilbudte pris, hvor balancen mellem faste og variable priser ændres, samtidig med at prisniveauerne justeres i et sådant omfang, at den samlede kontraktværdi ikke ændres mere end på marginal vis, medføre, at rammeaftalens overordnede karakter skal anses for at være blevet ændret i den betydning, hvori dette udtryk anvendes i udbudsdirektivets artikel 72, stk. 2?	KFST	O-sag	GA	30.04.25
C-370/24	Nastolo <u>Sagen vedrører:</u> 1. »Skal artikel 13 i direktiv 2009/103/EF fortolkes således, at i tilfælde af et trafikuheld, som har impliceret passageren af et stjålet køretøj, har det organ, som er udpeget til erstatning i henhold til artikel 10 i direktiv 2009/103/EF, bevisbyrden for, at den skadelidte vidste, at bilen var stjålet?» 2. »Er denne bestemmelse, som fortolket i denne retning, i bekræftende fald til hinder for en ordning som	TRM	O-sag	Dom	30.04.25

	den italienske, for så vidt som denne ordning fortolkes og anvendes således, at den skadelidte passager bærer bevisbyrden?»				
T-499/20	Banco Cooperativo Español mod SRB <u>Påstande:</u> — Det fastslås, at artikel 5, stk. 1, i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44) ikke skal finde anvendelse. — Afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans den 19. marts 2020 om beregning af ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2016 (SRB/ES/2020/16) annulleres på grund af tilsidesættelse af artikel 103, stk. 2, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190) og af artikel 70 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1), fortolket i lyset af artikel 16 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder samt af proportionalitetsprincippet. — Under alle omstændigheder fastslås det, at den anfægtede afgørelse ikke kan have retsvirkninger med tilbagevirkende kraft fra tidspunktet for vedtagelsen af afgørelsen fra Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) om ex ante-bidrag til Den Fælles Afviklingsfond for 2016 (SRB/ES/2020/06), og den anfægtede afgørelses artikel 3 annulleres følgelig, for så vidt som den har sådanne virkninger. — SRB tilpligtes under alle omstændigheder at betale sagsøgeren erstatning: — Principalt svarende til morarenter af det betalte beløb i 2016 fra den 23. juni 2016 og indtil den dato, hvor SRB betaler de skyldige beløb, til den gældende ECB-refinansieringssats (p.t. 0 %) forhøjet med 3,5 procentpoint. — Subsidiært, og kun såfremt Retten måtte finde, at den anfægtede afgørelse materielt er i overensstemmelse med gældende ret, men ikke kan have retsvirkninger med tilbagevirkende kraft, svarende til morarenter af det betalte beløb i 2016 fra den 23. juni 2016 og indtil den 19. marts 2020, fra hvilken dato den anfægtede afgørelse har retsvirkning, til den gældende ECB-refinansieringssats (p.t. 0 %) forhøjet med 3,5 procentpoint.	Finanstilsynet	O-sag	Dom	30.04.25

	— Mere subsidiært med et beløb svarende til den for-tjeneste, som sagsøgeren havde opnået, såfremt sagsø-geren ved aktionerne den 16. juni 2016 havde erhver-vet tiårige spanske statsobligationer til en værdi sva-rende til ex ante-bidraget for 2016 beregnet fra den 23. juni 2016 og indtil den dato, hvor SRB betaler de skyl-dige beløb (eller den 19. marts 2020, såfremt Retten måtte finde, at den anfægtede afgørelse materielt er i overensstemmelse med gældende ret, men ikke kan have retsvirkninger med tilbagevirkende kraft). — Den Fælles Afviklingsinstans tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
C-580/23 og C-795/23	Konektra <u>Sagen vedrører:</u> 1. Findes der for brugskunstværker et regel-undtagel-sesforhold mellem den designretlige og den ophavsret-lige beskyttelse således, at der i forbindelse med den ophavsretlige prøvelse af disse værkers originalitet skal stilles større krav til skaberens frie og kreative valg end for andre værktyper? 2. Skal der i forbindelse med den ophavsretlige prø-velse af originaliteten (også) tages hensyn til skaberens subjektive synspunkt i forhold til skabelses-processen, og skal denne navnlig træffe de frie og kreative valg bevidst, for at de skal anses for frie og kreative valg som omhandlet i Den Europæiske Unions Domstols praksis? 3. Såfremt der i forbindelse med prøvelsen af origina-litet skal tages afgørende hensyn til, om og hvorvidt kunstnerisk virksomhed objektivt er kommet til udtryk i værket: Kan der med henblik på denne prøvelse også tages hensyn til omstændigheder, som er indtrådt efter tidspunktet for frembringelsens tilbli-velse, som er af-gørende for bedømmelsen af originaliteten, såsom præsentati-on af frembringelsen på kunstudstillinger eller museer eller dens anerkendelse i fagkredse?	Patent- og Vare-mærkestyrelsen	O-sag	GA	08.05.25
C-115/24	Österreichische Zahnärztekammer <u>Sagen vedrører:</u> 1.1. Omfatter anvendelsesområdet for artikel 3, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientret-tigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsyd-elser, hvorefter sundhedsydelserne i tilfælde af telemedi-cin anses for at være leveret i den medlemsstat, hvor sundhedstjenesteyderen er etableret, kun godtgørelse af udgifter som omhandlet i direktivets artikel 7? 1.2. Såfremt spørgsmål 1.1. besvares benægtende, fast-sætter artikel 3, litra d), i direktiv 2011/24/EU da et generelt oprindelseslandsprincip for telemedi-cinske ydelser? 1.3. Fastsætter Europa-Parlamentets og Rådets direk-tiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspek-ter af informationssamfundstjenester, navnlig elektro-nisk handel, i det indre marked (»Direktivet om elek-tronisk handel«) et oprindelseslandsprincip for teleme-dicinske ydelser? 2.1. Henviser udtrykket »sundhedsydelser i tilfælde af telemedicin« som omhandlet i artikel 3, litra d), i direk-	UM SUM	O-sag	GA	08.05.25

	tiv 2011/24/EU udelukkende til enkelt-stående medicinske ydelser, som gennemføres (grænseoverskridende) ved hjælp af informations- og kommunikationsteknologier (IKT), eller til en samlet behandlingsaftale, der også kan omfatte fysiske undersøgelser i patientens bopælsstat? 2.2. Såfremt fysiske undersøgelser kan være omfattet, skal ydelser ved hjælp af IKT da udgøre den overvejende del, for at der foreligger en »sundheds-ydelse i tilfælde af telemedicin«, og efter hvilke kriterier skal det i så fald vurderes, om de udgør den overvejende del? 2.3. Skal en medicinsk behandling samlet set betragtes som en grænseover-skridende sundhedsydelse som omhandlet i artikel 3, litra d) og e), i direktiv 2011/24/EU, når en sundhedstjenesteyder, der i forhold til patienten er hjemmehørende i en anden medlemsstat, og hvormed patienten har indgå-et en behandlingsaftale (her en tandklinik), leverer en del af den samlede behandling ved hjælp af IKT, hvorimod den anden del af den samlede ydelse leveres af en sundhedstjenesteyder, der er hjemmehørende i samme medlemsstat som patienten (en etableret tandlæge)? 3.1. Skal artikel 2, litra n), sammenholdt med artikel 3, litra d), og artikel 4, litra a), i direktiv 2011/24/EU, og sammenholdt med artikel 5, stk. 3, i Euro-pa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, fortolkes således, at en tandklinik, der er etableret i Tyskland i tilfælde af »telemedicinske sundheds-ydelser« i Østrig skal overholde de i denne stat gældende nationale faglige, fagretlige eller administrative adfærdsregler (navnlig §§ 24, 26 og 31 i den østrigske Zahnärztesgesetz (lov om tandlæger))? 3.2. Skal artikel 5, stk. 3, i direktiv 2005/36/EF fortolkes således, at en sundhedstjenesteyder flytter til en anden medlemsstat, når vedkommende alene leverer medicinske ydelser ved hjælp af IKT? Foreligger der, såfremt dette spørgsmål besvares benægtende, en flytning til en anden medlemsstat, hvis vedkommende lader medhjælpere ved udførelsen foretage fysiske undersøgelser eller behandlinger i patientens bopælsstat? 4. Er den frie udveksling af tjenesteydelser som fastsat i artikel 56 ff. TEUF til hinder for bestemmelserne i den østrigske lov om tandlæger, som i §§ 24 ff. primært fastsætter en direkte og personlig udøvelse af faget og kun fast-sætter en »foreløbig« fri udveksling af tjenesteydelser for »EØS-statsborgere« inden for rammerne af § 31 i lov om tandlæger, i situationer som den foreliggende, hvor en udenlandsk tandlæge – i princippet permanent – i henhold til en samlet behandlingsaftale leverer ydelser, til dels ved hjælp af IKT fra udlandet (dvs. ved en grænseoverskridende korrespondance-tjenesteydelse), og til dels i indlandet gennem en autoriseret østrigsk tandlæge som medhjælper ved udførelsen?				
C-205/24	Europa-Kommissionen mod Irland <u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til	MLM	O-sag	Dom	08.05.25

	artikel 30, stk. 1 og 4, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1143/2014 af 22. oktober 2014 om forebyggelse og håndtering af introduktion og spredning af invasive ikkehjemmehørende arter (1), idet denne medlemsstat ikke har fastlagt bestemmelser om sanktioner for overtrædelse af forordning (EU) nr. 1143/2014 og ikke har meddelt Kommissionen sådanne bestemmelser senest den 2. januar 2016. — Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.				
C-236/24	Provincie Oost-Vlaanderen et Sogent <u>Sagen vedrører:</u> »Skal artikel 9a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, som blev indsat ved direktiv 2014/52/EU af 16. april 2014, fortolkes således, at i tilfælde, hvor den kompetente myndighed samtidig er bygherre, finder den passende adskillelse af uforenelige funktioner i forbindelse med varetagelsen af de opgaver, der følger af dette direktiv, også anvendelse på bedømmelsen af det spørgsmål, om de projekter, der er omhandlet i dette direktivs artikel 4, stk. 2, skal underkastes den vurdering, der er fastsat i dette direktivs artikel 5-10?«	TRM MLM	O-sag	Dom	08.05.25
C-315/24	Nestlé Sverige <u>Sagen vedrører:</u> Kan oplysninger om et produkts energiværdi og dets mængder af forskellige næringsstoffer, der angives andre steder end i næringsdeklarationen, udgøre en supplerende beskrivelse af produktets egenskaber og karakteristika som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra g), i forordning 2016/128? Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende, er artikel 6, stk. 2, som forbyder, at oplysningerne i den obligatoriske næringsdeklaration gentages i mærkningen, da til hinder for, at der i en beskrivelse som omhandlet i artikel 5, stk. 2, litra g), anføres oplysninger om energiværdien og mængderne af forskellige næringsstoffer, hvis disse oplysninger er angivet anderledes end pr. 100 g eller pr. 100 ml?	FVM	O-sag	GA	08.05.25